

## Двама приятели.

— Поклонниче на Аполона!  
 Кждѣ е писано въ закона,  
 Та толкозъ рано излѣзна,  
 Безъ да ме чакашъ въ пѣть трѣгна?

Защо подъ облакътъ небесенъ  
 Стоишъ ти тѣй, като унесенъ?  
 Кажи, приятелю, какъ си?  
 Що се замисли пакъ самъ си?

— Самси? О, азъ не бяхъ самичкъ!  
 Ногато дойди ти единичкъ,  
 И ме попита: ти какъ си?  
 Тогазъ останахъ азъ самъ си.

Ела, седни и ти при мене,\*)  
 Прилично то е сега врѣме,  
 Да видишъ въ този згоденъ часъ,  
 Кждѣ съсъ умъ се носѣхъ азъ.

Я, погледни наоколо си,  
 Какъ всичко мами и умъ носи;  
 Припомня стари врѣмена,  
 Народната ни старина!

Азъ минахъ селото Прѣслава,  
 Достигнахъ и до тазъ морава;  
 И като гледамъ тѣзъ мѣста,  
 Макаръ да нѣматъ тѣ уста,

---

\*) Ела седни при мене — по прѣписа на Д. Стойновъ.